

Unga holländskor hjälper handikappade barn i Polen

Förra sommaren reste 12 unga holländskor till Polen för att hjälpa till med handikappade barn i ett barnhem. Resan hade organiserats av klubben De Borcht i Amsterdam och varade i 10 dagar. Esther Roeleveld och Corine van Vliet berättar här nedan om sina upplevelser.

2003-11-19

Under överinseende av **The British Institute for Brain Injured Children** (BIBIC), utförs i Polen ett program som består i att främja och hjälpa till i aktiviteter för handikappade barn med hjärnskador. En grupp unga holländskor deltog i somras i detta program. Resan hade organiserats av ungdomsklubben De Borcht i Amsterdam, som är ett apostoliskt kooperativt verk tillhörigt Opus Dei och som har några års erfarenhet av denna typ av hjälparbete.

Två deltagare, Esther Roeleveld, finanskonsult i Amsterdam och den som hade organiserat resan och Corine van Vliet, läkare vid staden Amstelveens sjukhus, skrev ner en del av sina intryck.

Såpbubblor Esther: Att besöka barnhemmet gav oss möjlighet att göra många saker med barnen. Förutom att sköta om dem på olika

sätt, hjälpte vi till med att dela ut mat, leka med dem och göra gemensamma promenader. Efter ett par dagar märkte vi att barnen kände igen oss och självmant sökte upp oss. På så sätt uppstod nästan genast en fin kontakt mellan oss. Till exempel vågade en gång en liten autistisk pojke att gå över en bro, när han hade sett oss göra det först. De små framgångarna vi hade gav oss mycket glädje. Vi hade kunnat ta med oss presenter och andra småsaker från Holland, tack vare vår ”sponsors” givmildhet. Barnen blev särskilt förtjusta i flaskor som innehåll vätska med vars hjälp de kunde blåsa såpbubblor.

Corine: Jag hjälpte Anjas familj med att ta hand om henne. Anja är en flicka på åtta år som är mycket handikappad, både fysiskt och intellektuellt. Hennes föräldrar gör övningar med henne, två timmar i taget och tre gånger varje dag, dvs.

sex timmar om dagen! För att göra denna typ av gymnastiska övningar behövs det åtminstone tre personer varje gång, men lyckligtvis finns det många frivilliga och grannar som hjälper till året om. Man måste beundra med vilken uthållighet och tålamod de utför övningarna. Anjas framtid ser ljus tack vare den entusiasm och värme som familjen omger Anja med. Allt detta imponerade mycket på mig.

Framför allt vänskap Esther: Detta var ferier som verkligen gav oss allt: Arbete, kultur, vila och framför allt nya vänner. Två polska studentskor var hela tiden vid vår sida och hjälpte oss med allt som vi behövde. De var inte bara tolkar utan ansträngde sig för att lära oss landets seder och bruk. I barnhemmet fanns samtidigt med oss också en grupp spanska volontärer. En dag hjälptes vi åt att ordna en fest för de handikappade barnen. Vi sjöng och

dansade och vi såg att de olika kulturerna och språken inte var ett hinder för att ha roligt. Alla roade sig kungligt.

Corine: I mitt yrke som läkare i Holland har jag kommit i kontakt med många sjuka. Men det var först nu i somras som jag förstod vad det innebär för en familj att ha ett handikappat barn. Att hjälpa till med Anjas övningar gjorde att jag fick tillfälle att vara med i familjens intima sfär och på så sätt lärde jag mig hur det är möjligt att i kärlek och glädje konfrontera ett barns lyte.